

Nerijus Čapas: „Kaip artojas paskui arklą einu tiesiai!“

Gražina JUODYTĖ

Nors Nerijus pabrėžtinai ištarė pavardę Čapas, kaip ir jo tėvas Antanas, pradžioje „nesuvedžiau“ galų, jog tai ir yra „Nerijos“ ansamblio gitaristo ir solisto pirmagimis, beje, ir pakrikštytas „Nerijos“ ansamblio garbei Nerijumi.

O įsidėmėjau jį Pakutuvėnų bažnytelėje per mišias. Gerų ir protingų akių. Kaip ir daugelis čion susirinkusių ir suvažiavusių. Krito domėn ir jo kariška apranga. Ką veikia šis vyriškis tarp misionierių ir piligrimų, ieškančių ir gal ne visuomet randančių Dievą. Pirmiausia savyje, o paskui ir supančiame pasaulyje.

Po mišių tiesiu taikymu ir prišuo-liavau prie šio jaunuolio išsiaiškinti, ką jis veikia brolio pranciškono Gedimino organizuotoje pasauliečių pranciškonų ordino ir pranciškoniškos jaunuošenės stovykloje.

— Tai kas Jus atvedė į šią erdvę, gal kiek ir nutolusią nuo civilizacijos?

— Nuo 1991-ųjų esu trečiojo — pasauliečių pranciškonų — ordino narys. Pranciškonai turi tris ordinus — brolių vienuolių, klarisų vienuolių ir pasauliečių pranciškonų. Jei tie du ordinai yra radę vietą dvasinėje sistemoje, tai trečiasis, tas pasaulietinis ordinas vis dar tebeieško savo vietos ir paskirties pirmiausia dvasinėje plotmėje.

Į stovyklą yra atvažiavęs Benedeto Lino iš Italijos. Jis yra pasauliečių pranciškonų ordino San Frančesko a Ripa regiono ministras. Jis stovykloje skaito paskaitas ordino nariams ir jaunuočiams. Kartu bandome išsiaiškinti mūsų ordino paskirtį ir priedermes tiek pasaulietiniame, tiek dvasiniame gyvenime.

— Nerijau, kaip Jūs atradote pranciškonus? Gal augote religijoje šeimoje?

— Tai kad ne. Tėvai nebuvo praktikuojantys katalikai. Tiesą, pakrikštyti pasirūpino. Bet tuo ir baigėsi „ryšiai“ su bažnyčia. Į ją mane atvedė netikėtas apsilankymas Kristaus Karaliaus bažnyčioje, kai man buvo dvyliką metų. Į bažnyčią užsukau vakare. O joje kaip tik vyko mišios. Kunigas kažką kalbėjo apie Dievo avinėlį. Taip parpušo sužinoti, kas jis yra. O pasiklausti neturėjau ko. Dvejus metus širdyje nesiojau su klausimais. 1988 metais prieš Kalėdas manyje įvyko lūžis. Vėl bailiai ir nedraisi užėjau į tą pačią bažnyčią. Tai nedraša pastebėjo dabar jau amžinatilšį Danutė Sipavičienė. Ji taip šiltai ir motiniškai pasiteiravo, ko taip bailiai dairausi. O paskui pasiūlė lankyti bažnyčios vaikų chora. Prasiėjo mano dvasinės paieškos. Kodėl reikia lenktis, kodėl reikia dėkoti? Visko teiravausi ir klausinėjau. Į mano gyvenimą atėjo nauji, visai kitokie žmonės. Didele įtaka padarė ir Benediktas Jurčys, dabartinis brolių pranciškonų provinciolas. Tuomet jis buvo ką tik grįžęs iš Kazachstano, kuriame kelerius metus misionieriaus. Buvo paskirtas Šventosios bažnytelės klebonu.

Pamažu vėrėsi akys ir siela. Pričmiau pirmąjį, dar vaikišką apsisprendimą — stovėsiu Dievo pusėje.

Mama nelabai pritarė mano tokiam posūkiui. Jai atrodė visa tai nerimta, netgi vaikiškomis kvailystėmis. Daug melsdavau iš savo artimuosius. Didesnių konfliktų ir nekilo. Aš esu įsitikinęs, kad ir tėvas išsivaduoti iš savo nuopuolio rado jėgų ir mano malų dėka.

— Kaip bebūtų keista — kai Antanas Čapas atsisėdė, kalbinau ir jį. Nuošir-

Nerijus Čapas Pakutuvėnų girioje. AUTORĖS nuotrauka

džiai jis gailėjosi tu dešimties metų, ženklinytą visko praradimu: pirmiausia — gitaros, paskui — šeimos. Ir apskritai — visų ir visko. Jį pažinoję sielvartaudavo me dėl iš esmės doro žmogaus beveik visiškos degradacijos. Kaip Jūs išgyvenote tuos dešimt tėvo nuopuolio metų?

— Aš dabar manau, jog vaikystės lyg ir neturėjau. Buvo skaudu ir netgi pikta, kad taip viskas klostosi.

Mes visi esame kam nors skolingi. Ir visų pirma — savo artimiesiems. Jaučiau tą negrąžintą skolą dabar jau pasimirusiai senelei, jos seseriai, kuri dar ir dabar manimi rūpinasi. Žinoma, mamai.

Bet ir atseikėta buvo su kaupu. Stebuklas, kai atsisėdė tėvas. Su koku virpuliu ir mama, ir jįsai vėl ėjo į pasimatymą, kai tiek abiejų iškenėta per atskirai ir skirtingai nugyventa laikotarpį. Ir kaip mes su broliu dėl to džiaugėmės.

— Nerijau, Jūs kalbėjote apie dar vaikišką apsisprendimą būti Dievo pusėje. O paskui tas jau brandaus žmogaus su-tvirtintas įsitikinimas ir jau aktyvi veikla dvasinėje plotmėje. Kokia paskata?

— Aš penkerius metus tarnavau savonorių pajėgose. Tam išieškojau labai daug energijos sistemai — statutui, tvarkai. O nuo to bedvasė sistema nė kiek nekinta. Atvirkiščiai — užgožia iniciatyvą. Jaučiau alki dvasinė patirčiai. Ir galbūt save realizuoti būtent joje. Dabar, kaip artojas paskui arklą, einu tiesiai.

— Sekasi?

— Na, kaip čia pasakius. Gal ir blaškiausi. Buvau įstojęs į pranciškonų sukurta religinių studijų institutą. Bet nebaigiau. Dabar neakivaizdžiai studijuju Kauno technologijos universitete ir dirbu.

— Kur?

— „Klasco“ tiekimo skyriuje vadybininku.

— O dabar štai atvažiavote į stovyklą. Atostogaujate?

— Kelerius metus buvau be atostogų. Dabar „pasidariau“ tokias trumputes.

— Matau — Jūs su vestuviniu žiedu.

Kas žmona?

— Živilė — pianistė. Kol kas neranda, kur pritaikyti savo profesijos. Bet abu tikime, jog vienu ar kitu darbu atras.

— Kol kas gal jai ir būtų sudėtinga — dirbti ir auginti dvejų metųkū Lauryną. Beje, kaip Jūsų dvasines paieškas vertina žmona?

— Pasaulėžiūroje didelių skirtumų ar susikirtimų nėra. Tik kartais dėl savo veiklos jaučiuosi skriaudžias šeimai. Bet, manau, viskas išsispres, kai Laurynas paūgės. Dabar jį tampyti po visokius susibūrimus ir sveigas ankti. Manau, jog ateityje visi trys būsime daugiau kartu, kad ir tokio pobūdžio stovyklose, kaip ši.

— Nerijau, tradicinis šeštadienių interviu klausimas — pomėgiai, laisvalaikis. Ką mėgstate Jūs?

— Dievinu džiažą. Siemet taip sielvartavau, kad Pilies džiažo festivalis sutapo su sesija universitete. Pirmą kartą nedalyvavau, užtat godžiai klausiausi draugų pranešimų, kas ir kaip vyksta.

Mėgstu klasikinę muziką, bet ne moderniąją, rimtąja vadinamą. Aš jos nesu-prantu, ji manęs neveikia arba veikia erzinančiai. Manau, kad muzikos klasikai per šimtmečius jau taip natas yra sudėtingi, kad ką nors nauja sukurti yra sudėtinga. Tai ir eksperimentuoja jau nebe natomis, o formomis.

Nepatinka ir „bumčikai“ — bedvasiai. Man visko viršūnė — „Grigališkasis choralas“. Ir melodija, ir žodžiai.

Mėgstu skaityti. Bet laiko tam — vis mažiau ir mažiau.